

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΘΗΒΩΝ ΚΑΙ ΛΕΒΑΔΕΙΑΣ

ΚΗΡΥΓΜΑ ΚΥΡΙΑΚΗΣ ΤΟΥ ΠΑΡΑΛΥΤΟΥ

ΕΛΕΗΜΟΣΥΝΗ ΚΑΙ ΑΝΑΣΤΑΣΗ

Α΄. Αναφέρει η αγία Γραφή (Γ΄ Βασ. 17ο κεφ.) ότι μετά την ανομβρία που επικράτησε την εποχή του προφήτη Ηλία στο Ισραήλ, τα πάντα ξεράθηκαν και κήηκαν· οι χείμαρροι, όπως ο Χορράθ κοντά στον οποίον ζούσε ο Ηλίας, και αυτοί στέρεψαν. Έτσι φοβερή πείνα επικράτησε στο Ισραήλ. Οι άνθρωποι και τα ζώα πέθαιναν συνεχώς, λόγω ελλείψεως τροφής και νερού. Τα πάντα καταστρεφόταν.

Πεινούσε και ο προφήτης Ηλίας, ο οποίος έτσι συμμετείχε στη δοκιμασία των συμπατριωτών του, χωρίς ό ίδιος να είναι αμαρτωλός. Ο Θεός δεν επιτρέπει οι άγιοι του να γλιτώνουν εντελώς τις συνέπειες της παιδαγωγίας του, αλλά και οι ίδιοι οι δίκαιοι δεν εξαιρούν τον εαυτό τους από τις δοκιμασίες, που αυτοί οι ίδιοι επιβάλλουν· συγκακοπαθούν και αυτοί με τους αμαρτωλούς αδελφούς τους.

Λοιπόν πεινά και διψά ο Ηλίας. Και ο Θεός του επιβάλλει μια νέα δοκιμασία. Προηγουμένως τον έτρεφε με τα κοράκια, πουλί σιχαμερό και ακάθαυτο για τους Ιουδαίους. Τώρα τον αναγκάζει να πορευθεί στα Σαρεπτά της Σιδωνίας, στον σημερινό Λίβανο, όπου παλαιότερα ζούσανε οι Φοίνικες, σε ξένο λαό και ειδωλολάτρη. Και κει τον διατάζει να ζητήσει να φιλοξενηθεί από μία χήρα της περιοχής. Μεγάλη δοκιμασία για τον υπερήφανο, αυστηρό και ζηλωτή Ηλία. Ο Ηλίας υπακούει και, αφού συνάντησε την χήρα, ζήτησε απ' αυτήν να τον ταΐσει. Εκείνη του απάντησε ότι έχει μόνο μια χούφτα αλεύρι και λίγο λάδι στο δοχείο του λαδιού. Με το αλεύρι θα κάνει λίγο ψωμί γι' αυτή και τα παιδιά της και μετά θα περμένουν να πεθάνουν. Ο Ηλίας την προστάζει να κάνει μια λαγάνα και να ταΐσει πρώτα αυτόν και μετά να φάνε αυτή και τα παιδιά της. Αλλά της είπε ότι, αν υπακούσει στην εντολή του, το αλεύρι και το λάδι δεν θα λείψουν ποτέ από το σπίτι της, μέχρι να σταματήσει η ανομβρία. Η χήρα πίστεψε στον προφήτη Ηλία και εκτέλεσε την εντολή του. Έτσι ζούσανε μαζί, χωρίς να έχουν πρόβλημα επισιτισμού.

Κάποια μέρα όμως, ένα από τα παιδιά της χήρας αρρώστησε με βαριά αρρώστια και πέθανε. Η χήρα δεν αγανάκτησε, ούτε τα έβαλε με το Θεό γι' αυτή τη νέα δοκιμασία που της ήρθε, αν και έκανε ότι της ζητούσε ο Θεός μέσω του Ηλία. Μόνο έκλαψε για τις αμαρτίες της και ελεεινολόγησε τον εαυτό της, που ενώ ήταν ανάξια, φιλοξενούσε τον προφήτη του Θεού. Ο Ηλίας πήρε στην αγκαλιά του το παιδί, ανέβηκε στο υπερώο όπου έμενε, το ξάπλωσε στο κρεβάτι του και άρχισε να θρηνεί και να παραπονείται προς τον Κύριο, που επέτρεψε αυτή τη δοκιμασία. Φύσηξε τρεις φορές προς το παιδί, όπως ο Θεός έκανε στον Αδάμ όταν τον έπλαθε, και παρακάλεσε τον Θεό να επιστρέψει η ψυχή του παιδιού, πράγμα το οποίο και έγινε. Οι πατέρες της Εκκλησίας επαινούν και εγκωμιάζουν την αλλόφυλη και αλλόθρησκη χήρα μέχρι τρίτου ουρανού και την ελεημοσύνη που αυτή παρουσίασε. Την ελεημοσύνη που την έθρεψε, όταν όλοι πέθαιναν, και της ανέστησε το παιδί της, όταν αυτό πέθανε. Λέγει ο ιερός Χρυσόστομος· «Ποιος είναι τόσο φτωχός, που να έχει μόνο μία χούφτα αλεύρι και λίγο λάδι μόνο στο κελάρι του σπιτιού του; Κανείς.

Και όμως η χήρα μ' αυτή την ελάχιστη τροφή έκανε την πιο μεγάλη και θαυμαστή ελεημοσύνη. Ελεημοσύνη που ανέστησε νεκρό!»!

Β'. Επίσης στην αγία Γραφή (Δ' Βασ. 4ο κεφ.) αναφέρεται ότι μία γυναίκα, που επέδειξε μεγάλο ενδιαφέρον για τον προφήτη Ελισαίο –μαθητή του προφήτου Ηλία– και τον φιλοξενούσε κατά ιδιαίτερο και μοναδικό τρόπο, ενώ ήταν στείρα, με την βοήθεια του Ελισαίου απέκτησε παιδί. Το παιδί αυτό όμως, όταν μεγάλωσε, ενώ ήταν στους αγρούς που θέριζε ο πατέρας του, ένιωσε φοβερό πόνο στο κεφάλι και σε λίγο πέθανε. Η μητέρα του το πήρε και το πήγε στο υπερώο του σπιτιού, σε δωμάτιο που είχε κάνει ειδικά για να φιλοξενεί τον Ελισαίο, όταν περνούσε από την περιοχή τους, και το ξάπλωσε στο κρεβάτι του Ελισαίου. Μετά καβαλίκεψε ένα γαϊδουράκι και με τη συνοδεία ενός υπηρέτη της πήγε στο Καρμήλιο όρος, για να βρει τον προφήτη. Αφού τον βρήκε και τον έφερε στο σπίτι της, ο Ελισαίος ανέστησε το παιδί της. Και στο επεισόδιο αυτό φαίνεται ότι η φιλοξενία –που είναι μία μορφή ελεημοσύνης– πέτυχε την ανάσταση του παιδιού της Σωμανίτιδος χήρας.

Γ'. Στην Καινή Διαθήκη (Πραξ. 9,36-43) ο Πέτρος ανασταίνει την Ταβιθά, μία γυναίκα που ήταν «πλήρης αγαθών έργων και ελεημοσυιών», επειδή τον ειδοποίησαν και τον παρακάλεσαν με δάκρυα οι χήρες, που τις προστάτευε και τις συντηρούσε. Πολλοί χριστιανοί πέθαναν την εποχή εκείνη· μόνο όμως την Ταβιθά ανέστησε ο Πέτρος, γιατί χρειαζότανε να συνεχίσει την προστασία τόσων και τόσων ενδεών. Κι εδώ οι ελεημοσύνες της ανέστησαν την Ταβιθά.

Αλλά εκτός από την σωματική ανάσταση η ελεημοσύνη χαρίζει και την πνευματική ανάσταση, η οποία είναι προϋπόθεση για να ζήσουμε την αιώνια ζωή κοντά στο Θεό.

Όταν ο Κύριος ήλεγξε τους Φαρισαίους ότι ενδιαφέρονται για την εξωτερική καθαριότητα και αγιότητα· ότι καθαρίζουν απ' έξω το ποτήρι τους και το πιάτο τους ενώ μέσα είναι βρώμικα και ακάθαρτα και σιχαμερά, τότε τους είπε· «πλην τα ενόντα (αυτά που έχετε) δότε ελεημοσύνη, και ιδού άπαντα καθαρά υμίν έσται» (Λουκ. 11,41).

Επίσης στο Λουκ. 12,33-34 συμβουλεύει· «Πωλήσατε τα υπάρχοντα υμών και δότε ελεημοσύνην. Ποιήσατε εαυτοίς βαλάντια μη παλαιούμενα, θησαυρόν ανέκλιπτον εν τοις ουρανοίς, όπου κλέπτης ουκ εγγίζει ουδέ σης διαφθείρει· όπου γαρ έστιν ο θησαυρός υμών, εκεί και η καρδιά υμών έσται».

Ο δε Ζακχαίος, μόλις τον πλησίασε ο Χριστός, για να δείξει την μετάνοια του, έδωσε τα μισά υπάρχοντά του στους πτωχούς και όποιον αδίκησε υποσχέθηκε να τον αποζημιώσει στο τετραπλούν. Συνεπώς η ελεημοσύνη μας καθαρίζει εσωτερικά!

Λέγει ο Ιώβ (14,4-5) ότι κανείς δεν είναι καθαρός από αμαρτία, ακόμη και μια μέρα αν είναι η ζωή του. Κανείς εκτός από το Χριστό δεν μπορεί να καυχηθεί ότι είναι αναμάρτητος. Άρα όλοι χρειάζεται να βαδίσουμε «τας οδούς της μετανοίας» όπως λέγει ο άγιος Χρυσόστομος· και μία οδός μετανοίας κατά τον ιερό πατέρα είναι και η ελεημοσύνη. Γράφει ο ιερός πατήρ· «Όσες αμαρτίες κι αν έχεις, η ελεημοσύνη σου τις ισοξυγίζει όλες. Αυτή φθάνει στον θρόνο του Θεού και γίνεται συνήγορός σου. Γι' αυτό λέει ο Θεός στον Κορνήλιο· 'Κορνήλιε αι προσευχαί σου και αι ελεημοσύναι σου ανέβησαν ενώπιον του Θεού' (Πραξ. 10,4). Στις δέκα παρθένες όμως, που, ενώ κατόρθωσαν την δύσκολη αρετή της παρθενίας, δεν φρόντισαν να αποκτήσουν το έλαιον της ελεημοσύνης, έκλεισε την πόρτα του παραδείσου». Πόσο μεγάλο το αγαθό της ελεημοσύνης!

Αρχιμ. Μελέτιος Απ. Βαδραχάνης